

Antonín Pecha (1959)

článek pro švýcarský časopis STUBETE (2-2005) – překlad do češtiny

Dobrý den vážení čtenáři,

říká se "do třetice všeho dobrého", a tak se Vám hlásím dnes už potřetí (doufám však, že budu pokračovat ještě dál) se zajímavostmi okolo dechové hudby z České republiky. Na začátek mám ale jednu zprávu neradostnou. Minule, když jsem vám představoval moravský muzikantský rod Maňasů a jeho nestora, čilého přesosmdesátníka Františka, nemohl jsem samozřejmě tušit, že nás a své notové partitury těsně před Vánoce navždy opustí. Bohužel stalo se. Odešel, a nahrání těch svých dvou nových polek, o nichž jsem psal v závěru dopisu, se už nedočká. Ale jeho muzika tady zůstala a české a moravské orchestry se k ní budou určitě ještě dlouho vracet. Dnes vám chci představit někoho z mladší generace. Jmenuje se Antonín Pecha a v hudebních kruzích se o něm mluví s velkým uznáním - stále víc orchestrů se hlásí o radost něco od něho hrát. Na začátku letošního roku oslavil teprve čtyřicáté šesté narozeniny, a už má na svém kontě okolo sto padesáti skladeb nebo úprav lidových melodií, z nichž však skutečně vlastních kompozic bude o něco víc než polovina. Začínal jako většina klasiků tohoto žánru: u tatínka a s tatínkem, který byl v jeho rodném městečku Ledec nad Sázavou nadšeným, byť jen amatérským hráčem na křídlovku. Vždycky, když sám cvičil, synka zavolal - "pojd' to taky zkusit" - a třebaže to nějaký čas trvalo, než se mu z trubky ozvalo něco, co by se dalo nazvat tónem, nakonec jablko daleko od stromu nepadlo. Sám Antonín Pecha, dnes trumpetista prestižního pražského symfonického orchestru Česká filharmonie, na to vzpomíná takto: "Fouknul jsem do nástroje, a pokaždé se ozval jen neposlouchatelný pazvuk, a tak jsem zas honem honem běžel raději montovat své hračky. Až jednou se mi zničehonic ozvalo docela čisté g 1, a bylo rozhodnuto. Od té doby se mé jen nezávažné flirtování s křídlovkou proměnilo v pravidelné každodenní cvičení. Den co den, když se otec vrátil večer z práce, zeptal se, jestli jsem cvičil. Ačkoli kluci mívají široký okruh úplně jiných zájmů někdy kvůli nim na trumpetu čas nezbyl, odpovídal jsem "ano", ale tahle zalhání bývala celkem řídká, a jak běžel čas, poctivě jich ubývalo."

Pak už to šlo ráz naráz. První veřejná vystoupení při různých oslavách a od šesté třídy hudební škola a v ní naštěstí výtečný učitel. Antonín Pecha opět vzpomíná: "Jmenoval se Karel Růžek a byl to zcela výjimečný člověk muzikant. Pod jeho vlivem jsem dostal na různých soutěžích několik cen - sice asi spíš za statečnost než za výkon - ale on říkával s pochopením, že i když má muzikant občas kabát z ostudy, o to víc se musí snažit, aby se to změnilo k lepšímu." A změnilo se to. Další učitel odvezl patnáctiletého trumpetistu na pražskou konzervatoř. Tam si ho poslechl profesor Václav Junek, okamžitě mu doporučil, aby se přihlásil k talentovým zkouškám, a dovedl ho pak ve své třídě až k absolutoriu nejen konzervatoře, ale i vysoké

umělecké školy, která se u nás jmenuje Akademie muzických umění, zkráceně AMU. Konzervatoř tak Antonín Pecha ukončil roku 1980, AMU o čtyři léta později. Vzpomínek na ta léta má moc a rád o nich vypráví. Ptal jsem se, interpretací kterých skladeb absolvoval, a tak všechny, kteří mají tak jako on vedle lásky k dechovce i širší hudební rozhled, bude jistě zajímat, že na závěr studia na konzervatoři hrál koncert pro trubku a orchestr od arménského skladatele Arutjuniana a s AMU se rozloučil skladbou Okna, kterou složil význačný současný český skladatel Petr Eben na námět obrazů světoznámého malíře Marca Chagalla. Už předtím (od roku 1982) působil také v orchestru opery Národního divadla v Praze, pak v symfonickém orchestru FOK a členem České filharmonie se stal právě před devatenácti lety v roce 1986. S tou už projel hezký kus světa, mně vyprávěl aspoň o Japonsku, ale to už by bylo nad rámec tohoto dopisu, který se má týkat Antonína Pechy jako autora, a to především autora hudby dechové. V tomto směru se ještě při studiích uplatňoval v tzv. Žíznilce. To prý byla parta nevybouřených konzervatoristů, pro kterou jen tak zkusmo upravil pár jihočeských lidových písniček. Protože se líbily, hráli je pořád, ale nebylo to dosud nic cílevědomého, hlavním účelem byla zábava a nějaké to finanční přilepšení ke studentskému životu, stejně jako hraní v jiných orchestrech, třeba v Kutilce, doprovodné kapele populární zpěvačky Zorky Kohoutové. Tam se seznámil s ..., ale přečtěte si to doslova tak, jak mi to pan Pecha vyprávěl: "V Kutilce jsem hostoval poměrně často. Jednou - bylo to myslím v roce 1978 - do ní přišel za onemocnělého tubistu na záskok mně neznámý muž kulatého obličeje s mohutným heligonem. Když jsme tenkrát dohráli, dověděl jsem se, že to je Ladislav Kubeš mladší, který bydlí také v Praze na Vinohradech jako já. Během jízdy v autě značky "Žiguli" (to byl tehdy za komunistického režimu tzv. lepší osobní automobil, sovětská obdoba italského fiatu - pozn.autora dopisu) mi nabídl nejen tykání, ale také místo druhého trumpetisty v dechovém orchestru Veselka, který právě založil. Tak začala naše spolupráce trvajícím od té doby až dodnes. Právě zásluhou Ládi Kubeše se moje písničky dostaly na gramofonové desky, kazety, CD, do rozhlasových studií a do televize." A jsme konečně tam, kde jsme chtěli být - u Antonína Pechy skladatele. Zajímá mě, která jeho věc byla první, a on bez váhání odpověděl, že Veselí muzikanti, kterou natočili v Rakousku. A první s Veselkou byla polka Bzum, bzum (bzum bzum je citoslovce, vyznačující u nás zvuk, který vydává hmyz jako jsou čmeláci nebo včely). Ta stojí za zmínku mimo jiné i proto, že při jejím nahrávání byla ve studiu dcera zvukového mistra Karla Físla, tehdy teprve jen pětiletá Míša, a ta si její melodii pobrukovala tak dlouho, až ji vzali do studia a ona tam tuhle polku bezchybně nazpívala, takže v archivu Veselky existují její dvě verze. Jedna profesionální od tehdejších stálých zpěváků kapely a jedna rozkošná dětská. Mimochodem i ta už se několikrát uplatnila aspoň v rozhlasovém vysílání a sám jsem četl pár obdivných dopisů od posluchačů, kteří se o její malou sólistku zajímali. Ale to jsem trochu odbočil. Už v úvodu tohoto dopisu

jsem napsal, že o skladby Antonína Pechy je mezi muzikanty, profesionály i amatéry, velký zájem. Dá se to samozřejmě dokumentovat jmény orchestrů, které je hrají veřejně i nahrávají na hudební nosiče. Možná aspoň jména některých budou znalcům a milovníkům žánru povědomá i ve Švýcarsku. Kromě Veselky, která je, aby se tak řeklo, Pechovou domovskou kapelou, jsou to třeba Božejáci, Krajanka, Lesanka, Horalka, Žatečanka a další a další. Jejich výčet by připomínal slovník vám ve Švýcarsku říkající jen málo, stejně jako jména textařů, kteří s Pechou spolupracují. Postačí snad napsat, že je jich hodně, a to o kvalitě jeho práce také něco vypovídá. Jeho orchestrální skladby jsou i na CD Veselky určených pro export, jako jsou například alba Für jeden etwas nebo Für Gute Laune. Na těch jsem kromě jiných našel i Baleárskou polku - Musikantengeflüster Polka a Dva strýce - Solistengrüsse, které Veselka nahrála také u firmy Koch-Records. V zemích, kde je o českou dechovku zájem, jsou obě velmi populární, o čemž svědčí, že se tam dobře uchytily také v tiskové notové podobě. Kapelník Kubeš mi k tomu poznamenal, že Pecha jako druhý trumpetista na těch nahrávkách samozřejmě nechybí a že se umí skvěle přiladovat k prvnímu křídlovkáři Přemyslu Černíkovi, což nebývá nijak lehké. Ale Pechových kompozic je samozřejmě mnohem víc (o celkovém čísle už jsem se zmínil výše), namátkou uvedu aspoň několik s originálními názvy - Borůvka, Jahůdka, Na malinách, Rozmazlená atd. Za zvláštní zmínku pak stojí jeho skladby vánoční, píseň Vánoční zvon a zvláště celá Vánoční suita s částmi Prelude, Menuet I a II, Gigue, Intrada a La réjouissance. Ačkoli je Antonín Pecha na pohled postavy křehké (to vám potvrdí fotografie, zachycující ho spolu s Ladislavem Kubešem a s textařem Milonem Čepelkou při návštěvě v rekonstruovaném, dnes nejmodernějším pražském nahrávacím studiu FIKUS vybaveném mimochodem vaším švýcarským novým mixpultem STUDER VISTA 7, který skvěle ovládá zvukový mág Mgr.Karel Fisl - jeho jméno už v tomto dopise také padlo, viz výše, a také on je na obrázku), tedy ačkoli je Pecha postavy křehké a jeho osobní vystupování tiché a plaché, je to člověk až enormně pilný a výkonný. A určitě, o tom jsem přesvědčen nejen já, určitě v hudební tvorbě ještě neřekl poslední slovo, vždyť je teprve v nejlepších letech. Na závěr medailonku o něm vám přeji, abyste si jeho pěkné skladby mohli poslechnout, jistě byste mým obdivným slovům dali zapravdu. Už jich ale bylo dost, a tak přidám jen ještě několik čerstvých novinek. V Kubešově hudebním vydavatelství je v přípravě fázi prací nové CD svérázné a stále populárnější jihočeské kapely Babouci – bude se jmenovat HEZKÉ JE ŽÍT, což jistě všichni milovníci dechové hudby ochotně podepíší, a naopak do fáze už dokončovací se dostalo CD Tůfaranky MĚLA JSEM MILÉHO. Tůfaranka je jedna z vynikajících moravských kapel a její výraznou osobností je skladatel Bohumír Kameník, shodou okolností také virtuózní trumpetista, o kterém vám (a o jeho manželce Jaroslavě, která je textařkou) napíšu více příště. A protože jsme ve věku internetu, který výrazně zlepšil propojení mezi lidmi bez ohledu na státní

hranice, a to jak písemné, tak zvukové, možná vás potěší, že veřejnoprávní Český rozhlas a jeho tzv. dvojka, tj. stanice Praha, vysílá půlhodinky s dechovkou každý den v 18:30 a jiná jeho stanice, České Budějovice, je našemu žánru velmi nakloněna denně ve svém dopoledním pořadu Písničky pro radost, který se vysílá mezi desátou a dvanáctou hodinou, a pak ve zvláštních pořadech Dechovka to je moje (v sobotu ve 12:30) a Profil (v neděli ve 12:30). Kdybyste si některé z nich na internetu aspoň občas zachytili, určitě byste se tam setkali i se jmény, jež se objevila v tomto dopise.) Zatím vám z České republiky přeji aspoň hezký zbytek zimy a pak už co nevidět šťastné vykročení do jara. A samozřejmě spoustu pěkné muziky! Se srdečným pozdravem *Jan Podhorský.*